

ска отъ извора на водата да пийтъ и съсѣдыти, и отъ многото ти богатство да сѣ препитаватъ сиромасити: „На тебе е оставенъ сиромахътъ, и ты си на сирачето помощникъ; защото употребленіето на богатството бива за домостроителство, а не за наслажденіе.“ Което ще каже: че богатството не трѣбва да спомага само за твоето наслажденіе, нѣ и за поминъкъ на другыты.

Шомъ сѣ роди едно дѣте, Богъ чудесно дава, и бликнѣва млекото отъ женскыты цици; и за какъвъ брай? за да дава на гдѣпавото онова дѣтенце, което отъ друго мѣсто нѣма друго храна; но ако майката одържи млекото, и мѣ го не даде, виждате какво зло направя: онѣй гдѣпаво дѣте умира, и причината е жестоката онаѣ майка, която мѣ не е дала да съче. Млеко за сиромасыты е богатството, което ти е далъ Богъ, о человекѣче, за да ги хранишь, и пригледкашь като сиромашкый баща, и наставникъ: „на тебе е оставенъ сиромахътъ, и ты си на сирачето помощникъ.“ Ако ти сѣ свиди богатството отъ сребролюбіе, виждь злото, което стрѣвашь: онзи сиромахъ умира отъ гладъ, или отъ стѣдъ, защото нѣма ни храна, ни облекло: онаѣ мома, цю е сиромашкына, сѣ предава на любовѣйство, защото нѣма вѣно (чеизъ) за да бы сѣ оженила: онова сираче сѣ принѣждава да открадне, защото нѣма да си плати дългътъ, и ты имъ не си далъ потребната помощь. И да слѣдвамъ сравненіето, колкото повѣче майката дава млекото, толко повѣче сѣ умножава; ако ли го пресѣкне, то пресъхнѣва, и сѣ изгубва: „Това е естество на богатството (говори великый Василій) дѣто стоителното уво е непотрѣвно, а движимото, и дѣйствиелното [е] и оцнеполезно, и плодовиго.“ Колкото давашь, толко избылѣва онова, което давашь. Ты давашь едно, и отъ другата страна Богъ ти въздава сто, и това е чудніатъ плодъ на милостыната. Онаѣ вдовица въ Герента Сидонска, която нѣмала друго освенъ една шепя брашно, и малко масло, съ колкото да помине само него день, въ едно време когато имало голѣмъ гладъ по сичкыты околны страны, защото была нахранила пророка Іліа, кое добро е пріела отъ милостыната, която была направила? онова брашно, и маслото, което та вѣ дала, сѣ не скършило никогы; онова малкото сѣ умножило, и станѣло бескрайно: „Горсть мѣкѣй не ѡскѣдѣ, ѣ чванецъ ѣлѣа не умѣли сѣ.“(1) Тѣжко, ако ти досвидѣе! то сѣ изгубва, и распи-

(1) 3. Царств. гл. 17, ст. 12 и 16.